

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 8 maart 2010 in zaak
nrs. 10/4900 en 10/4898 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie (lees: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 februari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 maart 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1.1. Ingevolge artikel 8:72, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht vernietigt de rechtbank het bestreden besluit geheel of gedeeltelijk, indien zij het beroep gegrond verklaart.

2.1.2. In de aangevallen uitspraak heeft de voorzieningenrechter het door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard. In strijd met genoemde bepaling is nagelaten het besluit van 5 februari 2010 te vernietigen. Reeds hierom komt de aangevallen uitspraak voor vernietiging in aanmerking.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de voorzieningenrechter, door te overwegen dat uit de bewoordingen van het besluit van 5 februari 2010 niet blijkt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas is getoetst op de wijze die in het beleid is voorzien voor de situatie dat, zoals hier het geval is, aan de vreemdeling geen omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is tegengeworpen, heeft miskend dat uit dat besluit wel blijkt dat daarbij de juiste toetsing is verricht. Het enkele feit dat sommige tegenwerpingen zijn vervat in termen die ook worden gehanteerd in het kader van de beoordeling of van het relaas positieve overtuigingskracht uitgaat, betekent niet dat het toetsingskader van de positieve overtuigingskracht is toegepast, aldus de minister.

2.2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op

zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

2.2.2. Bij de beoordeling door de staatssecretaris van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om de vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: VV 2000) - in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 nader is uitgewerkt - dat de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten geloofwaardig worden geacht, indien de vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. In dat geval zal volgens paragraaf C14/3.4 (thans C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.2.3. Nu de vreemdeling geen omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, hoeft van zijn relaas geen positieve overtuigingskracht uit te gaan om het geloofwaardig te achten.

2.2.4. Ingevolge artikel 3.35, derde lid, onder c, van het VV 2000 wordt aan de verklaringen van de vreemdeling de eis gesteld dat deze samenhangend en aannemelijk zijn, en niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn aanvraag. Ingevolge artikel 3.35, derde lid, onder e, van het VV 2000 is vereist dat vast is komen te staan dat het relaas van de vreemdeling in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Dat in het besluit van 5 februari 2010 de verklaringen van de vreemdeling "niet aannemelijk" zijn genoemd en is geconcludeerd dat hij op essentiële onderdelen van zijn relaas "vage, summiere en ongerijmde verklaringen" heeft afgelegd, betekent, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, niet dat bij dat besluit is beoordeeld of het relaas positieve overtuigingskracht heeft en aldus een verkeerd toetsingskader is toegepast. Daarbij is in aanmerking genomen dat de staatssecretaris reeds op grond van de hoofdpunten in het asielrelaas tot de conclusie is gekomen dat dit relaas niet geloofwaardig is te achten. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van

5 februari 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.5. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 5 februari 2010 op het standpunt gesteld dat het relaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is. Hij heeft de vreemdeling tegengeworpen dat hij de totstandkoming van het contact met de handelaren of migratieambtenaren en de wijze waarop hij drugs moest smokkelen niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij niets concreets kon aanvoeren over de personen van de immigratiedienst of de politie die hem hebben geholpen. De staatssecretaris acht het ongeloofwaardig dat de vreemdeling zich het adres van deze personen niet kon herinneren en dat een professionele organisatie hem drugs zou laten smokkelen. Ook acht hij, gelet op het risico van ontdekking alsmede gelet op het opvallende uiterlijk van de fles, ongeloofwaardig dat zij de cocaïne zou laten vervoeren in een butaangasfles gevuld met lood, die niet aan het zicht werd onttrokken en waarvan de vreemdeling naar eigen zeggen bij eventuele controles moest verklaren dat hij deze naar militairen ging brengen. Daarnaast is ongeloofwaardig geacht dat de vreemdeling, terwijl hij de drugs moest smokkelen in ruil voor valse papieren, daar bovenop nog 8.000 euro heeft moeten betalen en dat hem niet vooraf werd verteld op welke plaats hij de fles moest afleveren.

2.6. De vreemdeling stelt in beroep dat, samengevat weergegeven, zijn asielrelaas niet in strijd is met wat algemeen bekend is over de werkwijze van drugshandelaren en de onschendbaarheid van de politie in Ecuador, en dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de gebeurtenissen zoals hij die heeft verteld onwaarschijnlijk zouden zijn. Dit is echter, gelet op de op de vreemdeling rustende bewijslast en de terughoudende rechterlijke toetsing, onvoldoende grond om aan te nemen dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling zijn relaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

2.7. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger

beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop het betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 8 maart 2010 in zaak nr. 10/4898;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

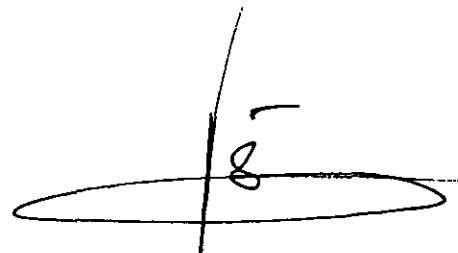
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 februari 2011

91-663.

Verzonden: 18 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

zaaknummer: AWB 10 / 4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4898 (beroep)

2

toestemming van partijen zonder het houden van een nadere zitting, op 1 maart 2010 gesloten en uitspraak bepaald op heden.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning satel voor bepaalde tijd is afgewezen in het kader van de zogenoemde aanvuldcentrumprocedure (ac-procedure). Een aanvraag kan in dat kader worden afgewezen, indien dit zonder schending van eisen van zorgvuldigheid binnen 48 proces-uren kan geschieden.
- 2.5 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Hij is door zijn grootmoeder, die hem na het vertrek van zijn moeder naar Spanje heeft opgevoed, mishandeld. Hij kreeg op zijn 17^e een relatie met een vriendin die drie jaar ouder was. Deze werd zwanger van hem. Toen verzoeker een operatie aan zijn urinebuis moest ondergaan, heeft zij hem verlaten. Verzoeker voelde zich daarna heel slecht en wilde naar Europa vertrekken. Dat was op 'legale' wijze niet mogelijk vanwege het visumvereiste. Een vriend van hem had vrienden bij de politie, die misschien iets voor verzoeker konden doen. Zij wilden hem wel aan reisdocumenten helpen tegen betaling van 8000 euro. Daarnaast moest hij nog 'iets' voor hen doen, zonder dat gezegd werd wat. Zij hebben hun namen niet genoemd. Volgens verzoeker waren het mensen van de Immigratiedienst. Vervolgens kreeg hij op 17 december 2009 de opdracht om de grens van Ecuador met Peru over te gaan. Zijn oom, die hem niet alleen wilde laten gaan, vergezelde hem. Ook moest hij een telefoon bij zich hebben, die zowel in Ecuador als Peru te gebruiken was. Nadat hij de grens was gepasseerd hebben de politieagenten in burger hem een butaangasfles gegeven, die, zo werd hem verteld, gevuld was met lood. Hij moest deze op een bepaald tijdstip afgeven aan een persoon in Lima, op de hoek van de rechterkant van de ingang van de luchthaven. Deze persoon zou zich dan bij hem melden. Ook kreeg hij precieze instructies wat te zeggen als hem bij controles onderweg over de gasfles vragen werden gesteld. Op de luchthaven kwam een persoon op hem af en heeft hij de gasfles afgegeven. Vervolgens belde genoemde persoon in een telefoonsel met de politiemannen om te zeggen dat hij het product ontvangen had en werd de hoorn aan verzoeker gegeven. De politiemann aan de lijn zei tegen hem dat het goed was dat hij de gasfles aan de genoemde persoon had overhandigd. Hij hoefde zich geen zorgen te maken over de reisdocumenten. Later hoorde hij dat hij drugs gesmokkeld had in de gasfles en hij daarom snel het land moest verlaten. Terug in Ecuador kreeg hij de

zaaknummer: AWB 10/4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10/4898 (beroep)

3

reispapieren en is bij vertrokken. In Nederland kreeg verzoeker op zijn mobiel veel telefoontjes, maar die kon hij niet beantwoorden, omdat hij gedetineerd was en zijn mobiel in beslag was genomen. Op 12 januari 2010 belde hij met familie in Ecuador en hoorde hij dat zijn oom door de politiemensen was gestoken en geslagen om te weten te komen waar verzoeker verbleef, aangezien die zijn telefoon niet beantwoordde. De politiemannen hadden verteld dat de gasfles aan een verkeerde persoon was afgeleverd, waardoor 10 kilo cocaïne verloren was gegaan. Verzoeker vermoedt vals spel van de politieagamen. Hij vreest bij terugkeer naar Ecuador te worden gemarteld en verhoord door de mensen die hem aanvankelijk hebben geholpen.

- 2.6 Verweerder heeft zich, gezien het bestreden besluit en het daarin ingelaste en herhaalde voornemen, op het standpunt gesteld dat verzoeker de gestelde feiten niet geloofwaardig heeft gemaakt.
- 2.7 In beroep is aangevoerd dat er in de onderhavige zaak onvoldoende tijd is geboden om het rapport van nader gehoor met verzoeker te bespreken en een zienswijze in te dienen. Voorts is aangevoerd dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas is beoordeeld aan de hand van het toetsingskader dat wordt gehanteerd ten aanzien van de zogenoemde verwijtbaar ongedocumenteerden. Verzoeker is niet verwijtbaar ongedocumenteerd. Verder is puntsgewijs beargumenteerd waarom verweerder verzoekers relaas niet als ongeloofwaardig heeft kunnen afdoen.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.8 De voorzieningenrechter volgt niet de klacht van verzoekers gemachtigde dat haar te weinig tijd is geboden om het nader gehoor met verzoeker te bespreken en een zienswijze te formuleren. Ingevolge artikel 3.117, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) heeft de vreemdeling, in het geval dat besloten is om zijn asielaanvraag binnen de 48-uurs procedure af te doen, voor het indienen van een zienswijze een termijn van drie procesuren. Uit het overzicht voortgang procedure AC-Schiphol, dat zich in het dossier bevindt, blijkt dat een kopie van het nader gehoor op 4 februari 2010 om 9.36 uur bij de rechtshulp is gedeponereerd en vervolgens de rechtshulp tot 15.00 uur die dag de tijd heeft gehad voor het nabespreken van het nader gehoor en het formuleren van de zienswijze. Dat is ruimschoots meer dan de in voormeld artikel genoemde termijn van drie procesuren. Nu niet gesteld is dat de tijd op 4 februari 2010 tussen 9.36 uur en 15.00 uur niet als procesuren zijn aan te merken dient de conclusie te luiden dat de gemachtigde van verzoeker voldoende tijd heeft gehad voor het nabespreken van het nader gehoor en het formuleren van een zienswijze.
- 2.9 Vervolgens is het de vraag of verweerder, zoals door verzoeker betoogd, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag van een onjuist toetsingskader is uitgegaan.
- 2.10 Bij beantwoording van die vraag is allereerst van belang welk beleid ten tijde van het bestreden besluit van toepassing was.
- 2.11 Als gevolg van de implementatie van artikel 4, vijfde lid van de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als

zaaknummer: AWB 10 / 4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4898 (beroep)

4

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Definitierichtlijn) in artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen (Vv), is bij het Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire (WBV) 2009/17 van 10 juli 2009 het beleid in de paragrafen C14/2 e.v. van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) aangepast.

- 2.12 Ingevolge het in C14/3.3. Vc neergelegde beleid, zoals dat ten tijde van het bestreden besluit gold, gaat het bij de beoordeling door de staatssecretaris van het asielrelaas meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

Om de vreemdeling tegemoet te komen waar dat probleem zich voordoet en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, Vv – in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) nader is uitgewerkt – dat de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten geloofwaardig worden geacht, indien de vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw. In dat geval zal volgens paragraaf C14/3.4 Vc van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

- 2.13 Naar aanleiding van gezamenlijke onduidelijkheid over de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas in de onderhavige zaak, heeft de voorzieningenrechter bij faxbrief van 16 februari 2010 verweerder over het toegepaste beleid vragen gesteld. In zijn brief van 19 februari 2010 heeft verweerder allereerst aangegeven dat geen sprake is van een wijziging van het oude beleid, maar slechts van een verduidelijking. Vervolgens is het in WBV 2009/17, thans in C14/3 Vc, opgenomen beleid weergegeven. Daaraan is het volgende toegevoegd:

"Blijkens het beleid zoals neergelegd in WBV 2009/17 is in beginsel voldoende dat een vreemdeling zijn asielrelaas aannemelijk maakt. Indien echter sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw zal van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om die omstandigheid buiten beschouwing te laten en de verklaringen alsnog als aannemelijk te beschouwen. Verweerder is van oordeel dat ook onder WBV 2009/17 de beoordeling van de geloofwaardigheid in twee fasen verloopt, zoals verwoord in de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2003. Dit betekent dat, ook onder WBV 2009/17, indien omtrent de eerste fase wordt geoordeeld dat de vreemdeling met inroepen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw mag worden tegengeworpen dat hij bepaalde documenten niet heeft overgelegd, voor de tweede fase geldt dat de verzwaarde eis van de positieve overtuigingskracht mag worden gesteld.

Indien de verzwaarde eis van de positieve overtuigingskracht niet van toepassing is, en er geen sprake is van de eerste fase, dient de vreemdeling nog innerlijk asielrelaas aannemelijk te maken. Verweerder wenst te benadrukken dat in dit geval

zasknummer: AWB 10 / 4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4898 (beroep)

5

het toetsingskader zoals verwoord in de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2003 nog immer van toepassing is.

In het oude beleid was opgenomen dat indien er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31 lid 2 onder a t/m f, het asielrelaas in beginsel geloofwaardig wordt bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in het land bekend is.

Met het toetsingskader in het huidige beleid onder paragraaf 3.4 van WBV 2009/17 is aangesloten bij hierboven vermelde omschrijving van het oude beleid. Nog steeds dient de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk te antwoorden. Verder dient het asielrelaas nog immer innerlijk consistent en niet onaannemelijk te zijn en voorts te stroken met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. De voorwaarden die in dit kader worden genoemd in paragraaf 3.4 van WBV 2009/17 passen binnens voornoemd toetsingskader. "

- 2.14 De voorzieningenrechter stelt vast dat, wat betreft de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, in het thans in C14/3 Vc opgenomen beleid, in aansluiting op het bepaalde in artikel 3.35, derde lid, Vv, onder meer onderdelen zijn geherformuleerd en de terminologie is aangepast. De voorzieningenrechter begrijpt de door verweerder gegeven toelichting voorts aldus, dat de beoordeling of de verklaringen van de vreemdeling geloofwaardig zijn nog steeds in twee fasen verloopt, zoals in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 januari 2003 (200206297) verwoord en daarna in het tot juli 2009 geldende beleid opgenomen.
- 2.15 Anders dan door de gemachtigde van verzoeker gesteld in de faxbrief van 24 februari 2010, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding verweerder niet te volgen in zijn standpunt dat het thans in C14/2 Vc e.v. opgenomen beleid materieel geen wijziging inhoudt van het beleid, zoals dat daarvoor in de Vc was opgenomen.
- 2.16 Daarmee komt de voorzieningenrechter toe aan beantwoording van de vraag of verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de gestelde feiten het juiste toetsingskader heeft gehanteerd.
- 2.17 Uitgaande van het thans geldende beleid en de toelichting daarop van verweerder in zijn schrijven van 19 februari 2010 heeft darhalve nog steeds te gelden dat, indien geen sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw, het asielrelaas in beginsel geloofwaardig wordt bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in het land bekend is.
- 2.18 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, waarin het voornemen herhaald en ingelast is, op het standpunt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in opdracht van medewerkers van de Ecuadoriaanse Immigratiedienst dan wel van de politie drugs gesmokkeld heeft in ruil voor de organisatie van zijn reis van Ecuador naar Europa. Vooropgesteld is dat verzoeker de gestelde feiten niet geloofwaardig heeft gemaakt, nu hij op essentiële onderdelen van zijn relaas vage, summiere en

zaaknummer: AWB 10 / 4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4898 (beroep)

6

ongerijmde verklaringen heeft afgelegd. Daartoe heeft verweerder onder meer overwogen dat verzoeker allereerst onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop de drugshandelaren de drugsmokkel georganiseerd hebben. In dat verband acht verweerder het ongerijmd dat de drugshandelaren verzoeker hebben benaderd en hebben ingezet, aangezien verzoeker nimmer eerder bij drugsmokkel betrokken is geweest en ook niet eerder met de drugshandelaren contact heeft gehad. Voorts wordt niet geloofwaardig geacht dat medewerkers van de politie e.g. immigratiedienst verzoeker voor drugsmokkel zonden inzetten, zonder te wisten of hij de druk zou aankunnen, zonder zicht te hebben op zijn loyaliteit en met het risico dat hij hen zou kunnen verraden. Verder acht verweerder het niet aannemelijk dat verzoeker, die volgens zijn verklaring drugs heeft moeten smokkelen in ruil voor valse papieren, daarnaast ook nog een groot geldbedrag heeft moeten betalen. Er wordt evenmin aannemelijk geacht dat de drugs in een butaangasfles gesmokkeld werd, gelet op het opvallende uiterlijk ervan en gelet op het risico van ontdekking. Daarnaast acht verweerder het niet aannemelijk dat verzoeker niet is meegedeeld waar en aan wie hij de gasfles moest afleveren. Verzoeker heeft volgens verweerder wisselend verklaard over de route die hij ten behoeve van de smokkel gevolgd zou hebben. Verder ziet verweerder niet in dat de smokkelaars hun product blijkbaar zelf over de grens hebben gebracht maar het aan verzoeker hebben overgelaten om dit in Peru zelf te vervoeren. Verweerder heeft vervolgens geconcludeerd dat gezien de vage, summiere en ongerijmde verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker op de door hem geschetste wijze drugs gesmokkeld heeft.

- 2.19 De voorzieningenrechter overweegt dat, nu aan verzoeker geen omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw, is tegengeworpen, verweerder, gelet op de toelichting op zijn beleid, bij de beoordeling of het asielaas geloofwaardig is, diende te toetsen of verzoeker alle vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord én zijn relaas innerlijk consistent is én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in zijn land van herkomst bekend is. Uit het bestreden besluit blijkt niet, en uit de overwegingen daarvan is ook niet af te leiden, dat verweerder deze toetsing heeft verricht. Voorafgaand aan de overwegingen heeft verweerder geconcludeerd dat verzoeker op essentiële onderdelen van zijn relaas vage, summiere en ongerijmde verklaringen heeft afgelegd. Dit duidt op de beoordeling of het relaas positieve overtuigingskracht heeft. Dat wordt bevestigd in verschillende overwegingen in het bestreden besluit, waarin verklaringen van verzoeker ongerijmd, niet aannemelijk of ongeloofwaardig zijn geacht als mede door de conclusie aan het eind van de overwegingen dat, gezien de vage, summiere en ongerijmde verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht dat hij drugs gesmokkeld heeft. Het bestreden besluit geeft er aldus geen blijk van dat beoordeeld is of de verklaringen van verzoeker *niet onaannemelijk* (curatief: voorzieningenrechter) zijn, zoals verweerder, ook onder het thans geldende beleid, pleegt te toetsen. Dit betreft een andere toets dan de beoordeling of de verklaringen aannemelijk zijn.
- 2.20 Het vorenstaande leidt tot het oordeel dat, zoals door verzoeker terecht betoogd, verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielaas van verzoeker, een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd.
- 2.21 In het bestreden besluit heeft verweerder overwogen dat in het voornemen ook de zwaarwegendheid van verzoekers relaas is getoetst, voor het geval zou moeten worden uitgegaan van de geloofwaardigheid van het relaas. Deze overweging berust op een

zaaknummer: AWB 10 / 4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4898 (beroep)

7

onjuiste lezing van het voornemen. Verweerder heeft in het voornemen enkel overwogen dat de gestelde problemen, indien geloofwaardig, onvoldoende zijn om aan te nemen dat verzoeker te vrezen heeft voor de Ecuadoriaanse autoriteiten dan wel hij door die autoriteiten wegens drugsmokkel excessief zal worden bestraft. Verweerder heeft in het voornemen evenwel niet beoordeeld of verzoeker bij terugkeer naar Ecuador te vrezen heeft voor de mensen voor wie hij drugs gesmokkeld heeft.

- 2.22 De conclusie luidt dat het bestreden besluit ondeugdelijk is gemotiveerd en om die reden wegens strijd met artikel 3:46 Awb voor vernietiging in aanmerking komt.
- 2.23 Gelet op het voorgaande, heeft verweerder de aanvraag ten onrechte in het kader van de ao-procedure afgewezen.
- 2.24 De voorzieningenrechter zal het beroep gegrond verklaren.
- 2.25 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen. De voorzieningenrechter zal het beroep gegrond verklaren.
- 2.26 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de door verzoeker gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten beroepsrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, moeten deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb worden betaald aan de griffier.

zaaknummer: AWB 10 / 4900 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4898 (beroep)

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel gegrond;
- 3.2 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoeker met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.3 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de kosten in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening ad € 874,- en in verband met het beroep ad € 437,- en draagt verweerder op deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, te voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door H.C. Greeuw, rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 8 maart 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van A.H. de Vries, griffier.

A. de Vries

Afschrift verzonden op: - 8 -03- 2010

Coll: *[Handwritten initials]*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.



Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage.

Justitie



Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 30220, 2500 GC Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bardewijklaan 82
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 7105
Fax 070 779 5506

Onderdeel
Contactpersoon
Dossiernummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging

mr. J.M. Agtersloot

070-7797105

15 maart 2010

1001-31-1014

-

2

Hoger beroep van de Minister van Justitie

En verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1 5 MRT 2010	
ZAAKNR	201002537
AAN:	P.W. DE BOND
BEHANDELD DO:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepsschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, van 8 maart 2010, verzonden op 8 maart 2010, met kenmerk AWB 10/4898.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

Justitie



Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

15 MRT 2010

ZAAKNR. 201002537

AAN: P.W. DE BONT

BEHANDELD DD: PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. P. van den Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
van 8 maart 2010
met kenmerk AWB 10/4898

Inzake:

met IND-kenmerk 1001-31-1014
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. B.J.P.M. Fieq
advocaat te (2023 AD) Haarlem, Schotersingel 153

Procesverleggenwaardiging
Den Haag
Burdewijklaan 62
2581 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. J.M. Agtarsloot
tel 070-779 7105
fax 070-779 5508

1. Inleiding

- 1.1. Appellant (verder: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, (verder: de rechtbank) van 8 maart 2010, verzonden op 8 maart 2010, met kenmerk AWB 10/4898 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 5 februari 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij beschikking van 5 februari 2010 is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) van (verder: verweerder) van 31 januari 2010 afgewezen.
- 2.2. In de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3. De Minister kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Minister zal zijn grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

3. Grieven

- 3.1. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.
- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.19 (pagina 6) van de aangevallen uitspraak:

"De voorzieningenrechter overweegt dat, nu aan verzoeker geen omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw, is tegengeworpen, verweerder, gelet op de toelichting op zijn beleid, bij de beoordeling of het asielaas geloofwaardig is, diende te toetsen of verzoeker alle vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord én zijn relaas innerlijk consistent is én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in zijn land van herkomst bekend is. Uit het bestreden besluit blijkt niet, en uit de overwegingen daarvan is ook niet af te leiden, dat verweerder deze toetsing heeft verricht. Voorafgaand aan de overwegingen heeft verweerder geconcludeerd dat verzoeker op essentiële onderdelen van zijn relaas vage, summiere en ongerijmde verklaringen heeft afgelegd. Dit duidt op de beoordeling of het relaas positieve overtuigingskracht heeft. Dat wordt bevestigd in verschillende overwegingen in het bestreden besluit, waarin verklaringen van verzoeker ongerijmd, niet aannemelijk of ongeloofwaardig zijn geacht als mede door de conclusie aan het eind van de overwegingen dat, gezien de vage, summiere en ongerijmde verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht dat hij drugs gemokkeld heeft. Het bestreden besluit geeft er aldus geen blijk van dat beoordeeld is of de verklaringen van verzoeker *niet onaannemelijk* (cursief: voorzieningenrechter) zijn, zoals verweerder, ook onder het thans geldende beleid, pleegt te toetsen. Dit betreft een andere toets dan de beoordeling of de verklaringen aannemelijk zijn."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging berusten ook de rechtsoverwegingen 2.20, 2.22, 2.23, 2.24 en 2.26 op pagina's 6 en 7 van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grief
- 4.1. In de rechtsoverweging 2.14 van de bestreden uitspraak stelt de rechtbank op goede gronden vast dat, gezien hetgeen in rechtsoverwegingen 2.11 tot en met 2.13 is opgemerkt, wat betreft de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, in het thans in C14/3 Vc opgenomen beleid, in aansluiting op het bepaalde in artikel 3.35, derde lid, Vv, onder meer onderdelen zijn hergeformuleerd en de terminologie is aangepast. Voorts overweegt de rechtbank op goede gronden dat de beoordeling of de verklaringen van de vreemdeling geloofwaardig zijn nog steeds in twee fasen verloopt, zoals in de uitspraak van uw Afdeling van 23 januari 2003 (200206297) is verwoord en daarna in het tot juli 2009 geldende beleid opgenomen.
- 4.2. In rechtsoverweging 2.15 van de bestreden uitspraak concludeert de rechtbank derhalve terecht dat het thans in C14/2 Vc en verder opgenomen beleid materieel geen wijziging inhoudt van het beleid, zoals dat daarvoor in de Vc was opgenomen.
- 4.3. Evenmin betwist de Minister de juistheid van hetgeen door de rechtbank in rechtsoverweging 2.17 is overwogen, te weten dat indien geen sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw, het asielrelaas in beginsel geloofwaardig wordt bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in het land bekend is.
- 4.4. Anders dan de rechtbank meent, blijkt uit het bestreden besluit en uit de overwegingen daarvan wel degelijk dat deze toetsing is verricht en is terecht en voldoende gemotiveerd geconcludeerd tot ongeloofwaardigheid van het relaas. Hiertoe wijst de Minister op het navolgende.
- 4.5. Uit de tweede pagina van het bestreden besluit blijkt dat aan verweerder geen contra-indicaties zijn tegengeworpen, doch dat wel naar de geloofwaardigheid van het relaas dient te worden gekeken. Immers, uit artikel 31, eerste lid Vw, volgt dat een asielaanvraag moet worden afgewezen indien de weging van artikel 29, *eventueel* in combinatie met artikel 31, tweede lid, Vw, tot de conclusie leidt dat er geen rechtsgrond voor verlening is. Tevens is onder meer overwogen dat dit het geval is indien het asielrelaas niet geloofwaardig is.
- 4.6. Vervolgens is op de tweede pagina van het bestreden besluit opgemerkt dat in onderhavig geval is geconcludeerd tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, onder verwijzing naar de overwegingen in het voornemen.
- 4.7. Naar het oordeel van de Minister had de rechtbank de vraag dienen te beantwoorden of, gelet op de in het voornemen en het bestreden besluit gegeven argumenten, de Minister in redelijkheid kon concluderen tot ongeloofwaardigheid van het relaas.

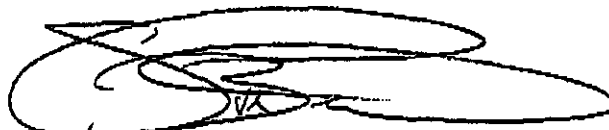
- 4.8. In dit kader wijst de Minister op het feit dat het relaas op verscheidene en essentiële punten niet geloofwaardig is bevonden. Op de tweede pagina van het voornemen is immers door de Minister in de tweede alinea het standpunt ingenomen dat niet geloofwaardig wordt geacht dat medewerkers van de Immigratiedienst een persoon als verweerder voor door de overheid verboden zaken inzet. Herhaaldelijk is ten aanzien van verschillende elementen uit het relaas het standpunt ingenomen dat deze niet aannemelijk, derhalve ongeloofwaardig, worden geacht. Hierbij gaat het onder meer om de wijze waarop de drugshandelaren de cocaïne hebben laten vervoeren en de stelling dat aan verweerder niet is medegedeeld aan wie of op welke plaats verweerder de gasfles moest afleveren. Voorts is met betrekking tot de afgelegde route ten behoeve van de drugsamakkel opgemerkt dat hieromtrent inconsistente en dus wisselende verklaringen zijn afgelegd. Dit maakt deze verklaringen ongeloofwaardig. Niet valt in te zien dat de Staatssecretaris van Justitie, als toenmalig bewindspersoon verantwoordelijk voor vreemdelingenzaken, zich hierbij op een onjuist oordeel heeft gebaseerd.
- 4.9. Tevens zijn op verschillende punten ongeloofwaardigheden geconstateerd die bijdragen aan dit oordeel. De Minister wijst hiertoe op hetgeen op de tweede en derde pagina van het voornemen is opgemerkt, onder meer ten aanzien van de omstandigheid dat verweerder over de personen van de Immigratiedienst of politie niets concreets heeft kunnen aanvoeren. Deze punten maken eens te meer dat verweerder zijn relaas niet geloofwaardig heeft kunnen maken.
- 4.10. De Minister merkt voorts op dat de omstandigheid dat op bepaalde punten tegenwerpingen zijn gebruikt die behoren tot de terminologie van artikel 31, tweede lid Vw, niet betekent dat deze punten niet mede aan het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas ten grondslag kunnen worden gelegd.
- 4.11. De voornoemde ongeloofwaardigheden gezamenlijk bezien, rechtvaardigen naar het oordeel van de Minister de conclusie dat het relaas niet geloofwaardig is gemaakt, zoals reeds op de derde pagina van het voornemen is opgemerkt, hetgeen verschillende malen is benadrukt in het bestreden besluit, onder meer op de derde pagina van dit besluit, alsmede op de vierde pagina van dit besluit, met name in de tweede alinea. De rechtbank heeft dit in de thans bestreden uitspraak miskend.
- 4.12. Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep ongegrond moeten verklaren.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 5 februari 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 15 maart 2010

Gemachtigde,



mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*

telefoon 070-7797105
telefax 070-7795506